

SERIA COGHEART

PETER BUNZL

DIAMANTUL LUNII SÂNGERII

Traducere din engleză
de Dana Săporan

CORINT BOOKS

CAPITOLUL 2

Lily și Robert cotiră brusc pe alea din fața conacului Brackenbridge, cu Malkin pe urmele lor. Trecură valvârtej cu bicicletele prin ușile deschise ale grajdului, apoi frână ră brusc.

Malkin adulmecă două picioare de metal care se așteau de sub partea din față a unui camion cu aburi.

— Hei, dă-mi pace!

Căpitanul Springer ieși de sub șasiul vehiculului. Chipul de metal îi era murdar de ulei de motor – nu că asta ar fi fost ceva surprinzător, din moment ce era o mașinărie. Trânti cheia fixă în uriașa trusă de unelte și privi în jur, să nu fi uitat ceva.

— Tatăl tău te caută, îi spuse lui Lily. Iar ați întârziat la micul dejun.

Și scoase un țățait dezaprobator, aidoma ticăitului unui ceas.

— Un motor nu poate funcționa fără combustibil, știți asta, micuților.

— Știm, răspunse Lily.

Ea și Robert își lăsară bicicletele sprijinite de perete într-o boxă goală și-o luară la goană spre casă.

Când ajunseră în sufragerie, îl zăriră pe tata așezat la masă, cu o farfurie de scrumbii dinaintea lui.

— Ah, s-au întors hoinarii! exclamă el. Ați fost să vedeți dirijabilele, presupun?

Malkin sări pe un scaun și puse exemplarul din *The Daily Cog* pe masă.

— Am fost doar să luăm ziarul de azi. Poftim – abia dacă-i mestecat.

Împinse apoi cu botul ziarul înspre John, sări jos și se vârî sub masă.

Tatăl lui Lily îndreptă paginile boțite. Fata aproape că se aștepta ca el să înceapă cu știrea senzatională a evadării de pe prima pagină, dar el deschise direct la rubrica despre tehnologie și, punându-și ochelarii în formă de semilună, se concentra asupra articolelor scrise cu litere mici.

— Nu vrei să citești titlurile de pe prima pagină? Îl întreabă ea, înșfăcând foile unde erau cuvintele încrucișate.

— Rubrica asta este mult mai interesantă, mormăi tata.

Lily scoase un oftat adânc; îi era foame și nu avea chef de ceartă. Și știa deja că n-ar fi fost atent. Era cufundat în articolele despre noile invenții din Marea Britanie.

Domnul Wingnut, majordomul mecanic al familiei, dădu buza în încăpere. Concentrat, cu fruntea încrețită, așeză pe masă o tavă de argint și puse în dreptul fiecăruia câte un castron de griș de ovăz și o farfurie cu șuncă, ouă și pâine prăjită.

Iar era prea multă mâncare. Doamna Rust, bucătăreasa, nu reușise să deprindă treaba cu cantitatea, așa

că gătea mereu prea mult. Dar cele două porții îi meraseră la inimă lui Lily de data asta – se așeză la masă și se puse imediat pe înfulecat. După atâta pedalat, simțea de parcă o armată înfometată îi mărșăluia prin stomac, cerând insistent să fie hrănită.

Își îndesa în gură când o lingură de griș, când o bucată de șuncă, ouă și pâine prăjită și se uita din când în când la Robert, de cealaltă parte a mesei. Băiatul abia reuși să schițeze un zâmbet. Era teribil de palid și abia dacă se atingea de mâncare. Nu remarcase până atunci, dar sub ochii lui Robert se formaseră cearcăne mari și cenușii.

Era convinsă că se întâmpla din cauză că fusese la atelier. Se gândea oricum de la o vreme că Robert se ducea adesea acolo, fără să știe nimeni. Obişnuia să dispară în cele mai ciudate momente, când își imagina că nimeni n-avea să remarce. Dar cu Lily nu ținea treaba. Știa mereu unde se află el – de parcă ar fi avut un simț special pentru asta. Iar faptul că, mai devreme, îl găsisese dinaintea Ceasornicăriei Townsend nu făcuse decât să-i confirme bănuielile – că îi era dor de vechea lui viață. Iar ea știa prea bine ce simte, dar să trăiești în trecut nu-ți aduce decât tristețe. Lily îl înțelegea perfect.

Fiindcă și ei îi era dor de Mama în fiecare zi. Uneori simțea o durere în piept, ca și cum un cordon care cândva le lega fusese rupt, alteori o străfulgera vreo amintire, cât de mică. Îmbrățișări pe jumătate uitate, conversații încetoșate de trecerea timpului – toate zornăiau în inima ei, iar uneori ieșeau la iveală, ca atunci

când simți ultimele note risipite ale unui parfum uitat demult.

Dar, pentru Robert, durerea despărțirii de ființa dragă trebuie să fi fost mai puternică, fiindcă rana era încă proaspătă și adâncă. Probabil că se gândea la tatăl lui în fiecare oră din zi. Și poate că nu voia să vorbească despre asta, pentru ca ea sau tatăl ei să nu-și facă griji, ori să nu-l considere nerecunoscător. Dar Robert era un prostuț dacă își imagina că n-ar trebui să-și deschidă inima înaintea lor.

— Ia ascultați aici, spuse tata, îndreptând ziarul cu o mișcare energetică. Parlamentul a votat azi construirea unei noi centrale electrice pe Lots Road, în burgul londonez Kensington and Chelsea, și plănuiește să asigure energie electrică atât în toată Londra subterană, cât și în zona vestică a capitalei.

— Nu mi se pare interesant, zise Lily.

Tata își îndreptă ochelarii, care-i alunecaseră pe nas.

— Firește că e interesant, Lily. Electricitatea este viitorul. De când Edison a aprins primele felinare în Holborn Viaduct, acum cincisprezece ani, inginerii din Londra au ținut către centrale electrice tot mai mari și mai puternice, care să transporte fără întrerupere energia electrică în toată Londra și, într-o bună zi, în toată țara.

Apoi se apucă să mute cutiuțele cu condimentele de pe masă.

— Uite, imaginează-ți că pipernița asta este centrala electrică, iar furculița e un tren sau, și mai bine, cuțitul ăsta e trenul.

— Țăla e cuțitul meu! exclamă Lily. Dă-mi-l înapoi!
Nu vezi că mănânc?!

Tata i-l flutură dinaintea ochilor.

— Lily, ascultă-mă... e important. În timpul vieții tale, s-ar putea ca motoarele mecanice și mașinile cu aburi să dispară definitiv. De fapt, în curând, totul va funcționa pe bază de electricitate.

Lily îi smulse cuțitul din mână și tăie o felie de șuncă.

— După care, continuă tata, inginerii mecanici, ca mine, vor rămâne fără lucru. La fel și mașinările. Le vor lua locul o mulțime de dispozitive care vor funcționa pe bază de energie electrică.

Un zornăit metalic răsună din spatele lor. Domnul Wingnut scăpase tava de argint, împrăștiind scrumbiile pe jos.

— Îmi cer scuze! bălmăji el, iar Lily îl auzi cum mormăia *Clămpăneală fără rost!* în timp ce se agita să adune oscioarele de pește prinse în urzeala covorului.

— Între timp, spuse Lily, care își ieșise din fire, lovind prima pagină a ziarului cu furculița mânăjită cu ou, ignori cea mai interesantă știre a anului, care-i fix sub nasul tău. Evadarea curajoasă a unui delincvent pe nume Jack Ușă, consemnată de prietena noastră, Anna.

Tata se holbă la titlul de pe prima pagină.

— Ia te uită, este reporterul lor de frunte acum. O femeie în poziția asta, cine-ar fi zis?

Lily scoase un sunet dezaprobat.

— O mulțime de doamne și domnișoare sunt jurnaliste apreciate în prezent, Tată. N-ai auzit de Nellie Bly sau de Elizabeth Bisland?

— Pe cinstea mea, bineînțeles că am auzit!

Tata cercetă articolul.

— Cine e acest escroc, Jack Ușă? Scrie aici că a jefuit-o pe regină...

— Da, răspunse Lily. Și a fost condamnat pe viață. A scris o carte în închisoare, *Faimosul Jack Ușă: specialist în evadări și hoț extraordinar*. A fost transpusă într-un serial în revistele săptămânale cu povești de groază, dar eu am citit cartea anul trecut. E grozavă!

— Pare mai degrabă scandaloașă decât grozavă, interveni Malkin.

— Și un pic înfricoșătoare, dacă e să ne luăm după articolul Annei, adăugă Robert. Cum a reușit să strecoare o carte afară dintr-un penitenciar de maximă securitate?

Lily mușcă dintr-o felie de pâine prăjită.

— Nu se știe. Dar a reușit cumva – dacă ești specialist în evadări, te pricepi la treburile astea, Robert.

Robert își împinse farfuria la o parte; abia dacă luase câteva înghițituri. Gândurile îi zburau întruna la fantoma de la fereastră. Cel puțin povestea lui Lily îi mai distrăgea atenția.

— Despre asta e vorba în cartea lui Jack? întrebă el. Despre faimoasele sale trucuri și jafuri?

— Nu chiar, spuse Lily, împrăștiind firmituri de pâine prin toată farfuria. În mare, îți spune cum să descui uși fără cheie. Și cum să scapi din lanțuri... ah, și cum să legi noduri imposibil de deznodat!

— Și de ce, Doamne iartă-mă, ai vrea să știi așa ceva? o întrebă tata.

Lily își umezi degetul și adună firmiturile, una câte una.

— Ne-au folosit când te-am salvat pe tine, nu?

— Dacă îmi amintesc bine, se auzi o voce de sub masă, eu am făcut cea mai mare parte a trebii atunci.

Lily nu-l băgă în seamă pe Malkin și studie pagina a doua a ziarului.

— Mai scrie ceva despre Jack aici... Zice că pe vremuri ținea un spectacol în West End cu familia lui. Soția lui era spiritistă, iar el un soi de magician și expert în evadări. Dar când s-a plictisit de asta, a început să-și folosească abilitățile pentru a fura din conacele de la țară – asta înainte să subtilizeze diamantul reginei.

— Păi, și cum au știut că el a fost în spatele celorlalte furturi? Întrebă Robert. Putea fi oricine.

— Ah, zâmbi Lily. Are un soi de carte de vizită. În fiecare casă pe care a jefuit-o, a lăsat un valet de carol lipit de perete. Așa l-au și prins, în cele din urmă. Mă rog, și pentru că cineva i-a spus poliției unde se afla.

— Ce prostie! E ca și cum ar spune cling-clang, eu sunt infractorul! exclamă Malkin.

— Cam așa ceva, fu Lily de acord. A legat o carte de joc până și de coada Elefantei, când a furat Diamantul Lunii Sângerii, în timpul spectacolului. Așa că poliția nici măcar nu s-a mai obosit să adune amprente, conform noii lor metode, ca să îi demonstreze vinovăția. L-au închis pe viață pe baza acelor cărți de joc.

Se uită apoi din nou peste articol.

— Anna i-a numit evadarea *cea mai îndrăzneță din toate timpurile*.

— Zepeline și caleidoscoape! exclamă doamna Rust, care intrase cu un platou de briose în timp ce Lily vorbea. Să sperăm că nu va veni niciodată pe aici. Nelegiuitul ăla probabil că s-a și reapucat de treabă.

Se aplecă apoi să-i dea o mână de ajutor domnului Wingnut, care încă aduna scrumbiile căzute pe jos.

— Nu e interesat de invenții, Rusty. Nu fură decât bijuterii, iar noi n-avem așa ceva.

— Zigzaguri și festoane! Cred și eu, lăsa să-i scape doamna Rust.

— Slavă ticăitului că e așa! adăugă domnul Wingnut.

— Dar, stați, că mai e ceva, spuse tata.

Devenise dintr-odată extrem de interesat și studia articolul pe îndelete.

— Mai scrie că diamantul n-a fost găsit, deși a fost oferită o recompensă de zece mii de lire, iar în cei cincisprezece ani petrecuți în temniță, Valetul de Caro¹ n-a spus nimănui unde l-a ascuns.

— Asta-i porecla lui, îi șopti Lily lui Robert. După cărțile sale de joc.

Tata își dresese glasul ca să-i atenționeze că nu terminase de citit.

— Pe lângă recompensa inițială, stabilită pentru recuperarea Diamantului Lunii Sângerii, mai este oferită încă una, de cinci mii de lire, pentru orice informație care ar putea duce la capturarea lui Jack.

1. Jack of Diamonds, în original, care se traduce, literal, prin: „Jack al Diamantelor“. Jack este prenumele lui Ușă, iar Diamonds este o aluzie la obsesia acestuia pentru pietrele prețioase. (N. red.)

Lăsa apoi ziarul din mână și mușcă gânditor dintr-o felie de pâine prăjită.

— Ne-ar prinde bine măcar o parte din acei bani.

Lily își dădu seama că probabil avea dreptate. Deși tata se străduia s-o ascundă, fuseseră cam strâmtorați în ultima vreme. Poate fiindcă Madame Verdigris și domnul Sunder dispăruseră anul trecut cu o bună parte dintre brevetele valoroaselor invenții ale tatei și ei încă nu reușiseră să le recupereze.

Acest ultim gând păru să-l trezească pe tata din reverie, căci sări de pe scaun, împături ziarul și îl puse la subsuoară.

— Gata, spuse el, am treabă. Trebuie să termin să o repar pe domnișoara Tock.

În mod normal, după micul dejun, Lily și Robert aveau de învățat în camera copiilor, supravegheați de doamna Rust. Dar pe la jumătatea uneia dintre lecțiile de înțelegere a textului, bucătăresei mecanice i se oprise resortul, așa că profitaseră de ocazie să se strecoare afară și să vadă cu ce se îndeletnicea tata.

Fulgerul desenat pe ușă simboliza pericolul, dar lui Lily îi plăcea să-și imagineze că, de fapt, reprezenta toate acele lucruri fascinante cu care era ticsit atelierul tatei. Lily apăsă mânerul și, împreună cu Robert, păși înăuntru.

Încăperea era uimitoare, mai mare decât vechiul atelier al tatălui lui Robert și avea mai multe mecanisme

decât ai fi găsit în Big Ben¹. Și totuși, nu era tocmai un spațiu confortabil. De fapt, asta era impresia lui Robert despre întregul conac Brackenbridge – era un pic prea pompos, prea impozant. Nu se putea simți acasă aici, fiindcă erau împrăștiați prea departe unii de alții în toată casa.

— Ați terminat lecțiile, deja?

Tata ridică privirea, în timp ce Malkin, care stătea lungit sub scaunul său, îi rodea șireturile. Alungă vulpea și se ridică, făcându-le semn să se apropie.

— Haideți să vedeți cum arată un creier mecanic! spuse el, arătând înspre domnișoara Tock, mecano-menajera, care zăcea pe masa de lucru, cu resortul oprit și picioarele bălăngănindu-i-se sub ea din inerție. O tăblie care alcătuia fruntea fusese înlăturată, astfel încât mecanismele din interiorul craniului erau la vedere. Domnișoara Tock se lovise la cap în timp ce deretica prin casă și i se desprinsese o rotiță, care-i tot zornăise în cap din acel moment, făcând-o să se poarte ciudat.

Tata pescui piesa cu probleme și le-o flutură dinaintea ochilor.

— Piesele astea sunt legate între ele, ca sinapsele din capetele voastre. Iar mișcarea lor le permite ideilor să ajungă în conștiință. O anumită piesă sărită de pe fix, și nu și-ar mai aminti în veci în ce zi se află!

1. Big Ben este porecla uriașului ceas, de 13,7 tone, aflat în vârful Turnului Elizabetei al Palatului Westminster, din Londra. (N. red.)